

JANSEN EN JANSEN(S)

Wie kent niet de avonturen van de bekende reporter Kuifje en zijn hond Bobby zoals die zijn opgetekend door Hergé? De held neemt ons mee naar alle werelddelen en maakt daar de meest fantastische en spannendste avonturen mee. Vaak spelen de gebeurtenissen zich af in unieke ecosystemen, van de grote woestijnen via de wereldzeeën tot in het tropisch regenwoud. Opvallend in de hele serie van stripboeken is dat op de meest onverwachte momenten steeds weer de detectives Jansen en Jansens opdruken, die dan op de hun kenmerkende wijze van onderzoek bijdragen tot de definitieve ontrefeling van het probleem. Ze bedenken verrassende oplossingen die het gehele onderzoek op zijn kop zetten en de gevestigde orde doen verbleken. Vaak zijn de oplossingen die ze aandragen zo rechthoekig en eenvoudig dat onze superheld een ander denkpatroon krijgt opgelegd, daarmee een totale wending gevend aan het hele verhaal.

Jansen en Jansens zijn onafscheidelijk, ze vormen als het ware een twee-eenheid, een eenheid, die in de mij bekende boeken haar gelijkenis niet kent. Ik geloof trouwens dat er maar weinig plaatjes zijn waar beiden niet gelijktijdig in beeld zijn.

Ook het Genootschap heeft een koningskoppel dat niet anders dan gelijktijdig in beeld kan worden gebracht. Ons koppel doet in vele opzichten aan de strip denken. Jansen en Jansen komen uit de school van Jan Hermans en je zou bijna denken dat ze Janszonen zijn. Ze bezitten van nature de detective-drang naar natuuronderzoek, maar zijn onder de hand van de meester uit Linne tot ontwikkeling en finesse gekomen. Eenmaal zelfstandig zwierven ze uit over onze provincie om in unieke ecosystemen, maar ook, en daarmee wijken ze af van hun gelijken, in het thans meest vergiftigde cultuurland hun onderzoek te verrichten.

Op totaal onverwachte momenten kom je ze tegen, van Mookerhei tot Geuldal, steeds weer speurend naar nieuwe aanwijzingen om tot een compleet beeld te komen van onze Limburgse natuur. Daarbij niet vergetend hun horizon te verleggen en ik heb me laten vertellen dat ze zelfs al in Lapland en de Pyreneeën zijn gesignaleerd. Hun uitvalsbasis blijft echter in Herkenbosch, waar ze ook nu nog de natuur met de paplepel ingegoten krijgen.

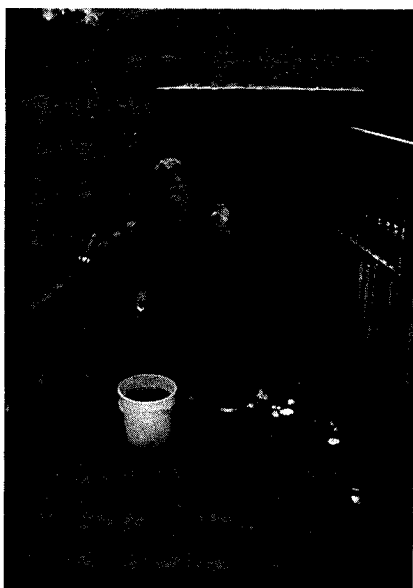
Steeds weer slagen zij erin de gevestigde orde aan het denken te krijgen. Of dit nu met otters, dassen, wasberen, sprinkhanen, vlinders, salamanders of de meest zeldzame plantesoorten gebeurt doet niet terzake, hun verrassende waarnemingen sporen anderen voortdurend aan tot meer onderzoek en een andere benadering van het probleem.

Hun grote kracht schuilt in een niet aflatende inzet die veel gevestigde onderzoekers naar het schijnt tegenwoordig niet meer op kunnen brengen. Publiceren lijkt soms wel belangrijker dan het onderzoek zelf. Ondanks dat het Maandblad wel eens het idee zou kunnen geven dat S. & W. Jansen diezelfde weg bewandelen, durf ik met stelligheid te beweren dat bij elk van de door hen geschreven bijdragen meer tijd geïnvesteerd is in veldonderzoek dan menig professioneel onderzoeker aan zijn studies wenst te besteden. Hun artikelen in het Maandblad berusten op zelf opgedane ervaringen en hebben daarmee een originaliteit die voor de generaties na ons nog van grote waarde zal zijn.

Hun drijfveer is ongetwijfeld het natuurbehoud. Redden wat er te redden valt. En dan niet vies zijn om zelf een schop of zig ter hand te pakken. Bij echte werkkampen zijn ze altijd van de partij. En dat verdient een aanmoedigingsprijs. Dit maandblad wenst het Genootschap geheel aan hen op te dragen in de hoop dat het hen zal stimuleren om op de ingeslagen weg voort te gaan. Kapitein Haddock zou aanmoedigend uitroepen: "Duizend bommen en granaten!". Laat ik het als herpetoloog houden op: "Nog duizend poelen en gaten!".

A. LENDERS

voorzitter van het Natuurhistorisch Genootschap in Limburg

Niet alleen
onderzoeken.....

.....maar ook daadwerkelijk
de handen uit de mouwen steken.